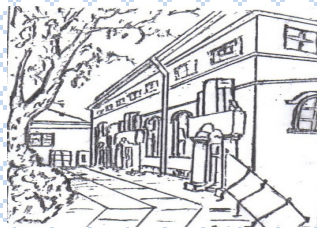

Biserica Creștină Baptistă
„Golgota”
Șos. Nicolae Titulescu, Nr. 56 A
Sect.1, București

María și Marta

Ianuarie 2009

*„Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara,
Dumnezeu, Mântuirea noastră”.*

Psalmul 68:19

Nr.
43

Sonata lunii

Muzicianul Enrique Baldovino, relatează despre o perioadă critică din viața unuia dintre cei mai remarcabili compozitori ai tuturor timpurilor, Ludwig Van Beethoven, născut la Bonn, Germania, în 1770 și decedat la Vienna, Austria în 1827.

El povestește că Beethoven trecea prin una din acele perioade de tristețe, sumbre și întunecate. Era foarte trist și deprimat de moartea prințului Germaniei, care a fost binefăcătorul său și un al doilea tată.

Tânărul compozitor suferea de o mare lipsă de afecțiune. Tatăl său, un bețivan care obișnuia să îl agreseze fizic, a murit pe străzi din cauza alcoolismului.

Mama sa a murit foarte tânără. Fratele său biologic nu l-a ajutat niciodată și pe deasupra el simțea că boala sa se înrăutățea. Simptomele surdității începuseră să îl deranjeze, făcându-l nervos și iritabil.

Beethoven putea auzi doar printr-un fel de trompetă introdusă în urechea sa. Totdeauna purta cu sine un caiet de notițe, unde oamenii puteau să scrie și să comunice cu el. Dar ei nu aveau răbdare cu acesta, dacă el nu le putea citi pe buze.

Observând că nimeni nu îl înțelegea și nu voia să-l ajute, Beethoven se retrăgea în sine și evita oamenii. De aceea și-a câștigat faima de mizantrop. Din toate aceste motive compozitorul a căzut într-o adâncă depresie. Se și pregătise suflătește, spunându-și că poate era mai bine pentru el să se sinucidă.

Dar cum nici un copil al Domnului nu este uitat, mâna atât de necesară de ajutor a venit printr-o tânără femeie oarbă care locuia în aceeași casă unde el se mutase și care într-o noapte i-a spus, țipându-i la ureche: “ Aș da orice să văd lumina lunii ! “

Ascultând-o, Beethoven a fost mișcat până la lacrimi. Până la urma, el putea vedea! El putea compune muzică și putea s-o transcrie pe hârtie! O puternică dorință de a trăi a revenit la Beethoven și l-a călăuzit să compună una din cele mai frumoase piese de muzică din toate timpurile: **Sonata lunii** !

În tema ei principală, melodia imită și seamănă cu pașii înceți ai oamenilor, posibil ai lui Beethoven și ai altora, ducând sicriul prințului Germaniei, prietenul, patronul și binefăcătorul său.

Uitându-se la cerul luminat de luna argintie, amintindu-și de tânăra femeie oarbă și întrebându-se în același timp de motivele morții dragului său prieten, el a intrat într-o adâncă meditație.

Unii învățaței în muzică spun că notele care se repetă insistent, în tema principală a primei părți a Sonatei, ar putea fi silabele cuvântului “de ce” sau ale unui cuvânt asemănător în limba germană.

Anii de după învingerea tristeței, suferinței și durerii, au venit cu incomparabila “Odă bucuriei” din a sa “Simfonia a noua” capodoperă, care a

încoronat munca de o viață a acestui remarcabil compozitor. Și-a interpretat opera prima oară în 1824, dar fiind total surd, nu a putut auzi aplauzele.

Unul din soliștii săi l-a întors blând, să vadă mulțimea aplaudând, ovaționând și vibrând. Se spune că “Odă bucuriei” exprimă gratitudinea lui Beethoven față de viață și de Dumnezeu, pentru că nu s-a sinucis.

Și toate astea muțumită acelei femei tinere oarbe, care l-a inspirat în dorința de a traduce în note muzicale o noapte luminată de lună: razele lunii împletindu-se în dulcile acorduri ale minunat de frumoasei melodii.

Folosindu-și sensibilitatea, Beethoven, compozitorul care nu putea auzi, a conturat prin această minunată melodie, frumusețea unei nopți scăldată de razele lunii, pentru o fată care nu o putea vedea cu ochii săi fizici.

Suntem la începutul unui an nou. Ca de obicei, ne propunem să fim mai buni, mai iubitori, mai atenți la felul cum ne împlinim chemarea. Dumnezeu ne-a ales fără nici un merit și ne-a păstrat în har fără ca noi să fi meritat așa ceva.

Dar ca oameni credincioși, am stat noi în slujbă, înaintea Lui cu seriozitate? Să ne rugăm ca El să ne ierte și să ne dea harul ca în noul an ce ne stă înaintea să putem fii lumină pentru cei ce nu văd, urechi pentru cei ce nu aud, sprijin pentru cel căzut, alinare pentru cel lovit.

Să-L rugăm dar, pe Domnul nostru să ne dea harul ca să stăm în slujba Lui, consacându-ne cu bucurie în lucrarea Lui minunată.

- *Dumnezeu nu ne mângâie ca să ne facă să ne simțim confortabil, ci pentru a ne învăța să fim mângâietori pentru alții. Farurile de navigație sunt instalate de obicei în urma insistențelor celor care erau cât pe ce să se înece. Acolo nimeni nu suferă, nimănui nu-i pasă.*
- *Înainte de a putea șterge lacrimile altuia trebuie să înveți să plângi tu însuși.*

Ioan Botezătorul – un glas în pustie

În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul

și propovăduia în pustia Iudeii.

El zicea: «Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.»

Matei 3:1-2

Expresia "un glas în pustie" s-a încetățenit în vorbire și se referă la situația în care cineva face o chemare la adevăr și dreptate în mijlocul unor oameni porniți spre rău.

Pustia din vestul Mării Moarte este porțiunea cea mai dezolantă și neprimitoare din întreaga Palestină, un teren aspru și neprimitor. Rocile ascuțite se coc în căldura fierbinte a soarelui de vară. Puțina ploaie care cade anual vine sub forma unor furtuni, în urma cărora terenul rămâne la fel de uscat ca înainte. Acolo a crescut Ioan Botezătorul (Luca 1 :80), și a fost călăuzit de Duhul Sfânt (Luca 1 :15).

Acolo și-a început el predicile sale care au tulburat întreaga națiune și prin care i-a chemat pe oameni la pocăință și evlavie. El și-a dedicat viața unei campanii pentru Dumnezeu și a murit ca un martir, stând ferm pe poziția lui de apărare a binelui.

Toate acestea se întâmplau într-o vreme în care poporul lui Dumnezeu a devenit necredincios și toate legăturile dintre Israel și Dumnezeu au fost rupte și pierdute; totul era în decădere. Romanii erau stăpânii țării, mâna de fier a dregătorilor romani subjugă poporul. Împăratul Irod nu mai avea nici o putere, nici nu mai era măcar din casa lui David. Marii preoți nu mai erau din neamul marilor preoți și slujba lor nu se mai moșteneau de mult și nu mai era pe toată durata vieții. Faptul că în acest timp existau doi mari preoți în Israel demonstra starea de dezordine pe plan religios și politic în care se găsea poporul Israel.

Vorbirea lui Ioan avea ca scop să cheme Israelul la Mesia care trebuia să vină. După ce oamenii ascultau mesajul lui Ioan, rezultatele erau uimitoare. Ascultătorii lui Ioan știau în adâncul inimii lor că auzeau adevărul, chiar dacă acesta era dureros. Ei credeau că acest mesaj este de la Dumnezeu și mărturisindu-și păcatele, primeau botezul care le era propovăduit.

Mesajul lui Ioan, prin care a chemat poporul la pocăință, a provocat curiozitate și împotrivire din partea liderilor religioși din Israel. Un mesaj ca al lui Ioan nu este niciodată bine primit. Păcătoșilor nu le place să li se amintească de păcatele lor, și cel mai adesea nu vor să se lase de ele. Ioan avea slujba de neînviat de a le arăta păcatele, nu numai pe cele ale poporului, ci și pe cele ale cărturarilor, fariseilor, saducheilor și preoților.

Fariseii și saducheii erau partide religioase care s-au dezvoltat în perioada dintre evenimentele relatate în Maleahi și cele relatate în Matei.

Fariseii insistau asupra respectării rigide a Legii scrise și a regulilor adăugate ulterior de învățătorii lor. Cu timpul, acești lideri și-au pierdut din motivația spirituală și au cerut tot mai insistent îndeplinirea formală a tuturor detaliilor cu privire la ritualuri și la viață.

Saducheii erau mai puțin rigizi în respectarea Legii și mai toleranți în relațiile cu popoarele din jur. Ei erau intelectuali sofisticati, care respingeau conceptele de viață viitoare, de îngeri și de lume spirituală. Ambele grupuri îl considerau pe Ioan un instigator care tulbură pacea și care le atacă convențiile, tradițiile.

Cu toate că Ioan i-a denunțat pe acești lideri ipocriți, ei mai aveau încă posibilitatea să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință și să beneficieze de mila Lui. Orice păcătos trebuie să răspundă în acest fel la mesajul lui Dumnezeu.

Când un om dă voie păcatului să-l stăpânească, el se îndepărtează de Dumnezeu. Când un om răspunde chemării lui Dumnezeu și se întoarce de la păcat către Dumnezeu, el se pocăiește.

Înțelesul de bază al termenului « pocăință » este de « întoarcere », « schimbare ». Este o întoarcere de la căile răului, la Hristos și, prin El, la Dumnezeu (Ioan 14 :1,6 ; Fapte 8 :22 ; 26 :18 ; 1Petru 2 :25).

- Hotărârea de întoarcere de la păcat la mântuirea în Hristos, implică primirea lui Hristos, nu numai ca Mântuitor din pedeapsa păcatului, ci și ca Domn al vieții personale. Astfel, pocăința cere o schimbare a stăpânilor – de la domnia lui Satan (Efes. 2:2) la domnia lui Hristos și a Cuvântului Său (Fapte 26 :18).
- Pocăința este o hotărâre liberă a păcătosului, făcută posibilă acestuia prin harul care i se acordă când ascultă și crede Evanghelia (Fapte 11:21).
- Pocăința presupune o rupere radicală cu păcatul și o încredere totală în Hristos ca Mântuitor.

Pocăința adevărată va fi însoțită de roada neprihănirii (Luca 3 :10-14 ; Fapte 26 :20). Adevărata credință mântuitoare și adevărata convertire trebuie să se manifeste prin vieți care părăsesc păcatul și poartă roada dumnezeiască. Cei care pretind că ei cred în Hristos și sunt copii ai lui Dumnezeu, dar nu trăiesc niște vieți care dau roade bune, vor fi ca niște pomi care sunt tăiați și aruncați în foc.

Într-o zi, după ce ascultase Cuvântul lui Dumnezeu, un bărbat ședea pe o bancă, plângând ca un copil. Cu numai o jumătate de oră în urmă era atât de amețit de băutură încât de-abia își mișca limba. Acum conștiința lui fusese atinsă de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Sfânt și era cu desăvârșire treaz. Când și-a ridicat fața brăzdată de lacrimi, a făcut o făgăduință solemnă: cu ajutorul lui

Dumnezeu va deveni un om nou, un soț credincios și un tată bun, un lucrător conștiincios care se va îngriji de familia lui și mai presus de toate, un bun creștin.

După două zile viața lui era puternic schimbată. Vestitul bețiv al orașului devenise un cetățean cinstit, demn de încredere. Mai mult decât atât, el a început să studieze cu aviditate Biblia. În mai puțin de doi ani a fost ales diacon într-o biserică ; după câțva timp a devenit învățător de școală duminicală și în cele din urmă, predicator într-o biserică pe care el însuși înființat-o.

Adevăratul înțeles al pocăinței este cel mai bine ilustrat prin exemplu decât printr-o definiție. Când lumea vede cât de completă este schimbarea vieții unui om care I se predă lui Isus, ea este martoră la puterea Evangheliei lui Dumnezeu de a-i transforma pe oameni (Romani 1 :16).

Dumnezeu nu le-a poruncit creștinilor să se îmbrace sau să mănânce asemenea lui Ioan. Dar, indiferent dacă locuim în case confortabile sau în colibe, important este să trăim în centrul voii lui Dumnezeu, să fim acel "glas în pustie" de care lumea de astăzi are nevoie pentru a o chema la mântuire.

Cine este fericit?

Acela pentru care viața cinstită, gândirea dreaptă și lucrul greu constituie adevărata bogăție.

Acela care știe să prețuiască din inimă frumusețea din natură.

Acela care are avere mare în lăuntrul său, în personalitatea lui bogată, în caracteru-i fin.

Acela care strânge tot ce este mai bun în lumea în care trăiește și dă altora tot ce are el mai bun.

Un fulg de nea...

Un fulg de nea e-o pildă și-o minune
Povestea apei strânsă din genune,
Povestea ce-o trăiește fiecare,
În transformări de har uluitoare.

...Un sloi de gheață prinde-o rază caldă
Și sufletul în lacrimi i se scaldă,
Se schimbă într-un clocot de cazane,
Din sloi, un râu, un fluviu și oceane.

...Atunci, din lacrimile pocăinței,
A frământărilor și-a umilinței,
Se-ntâmplă altă mare transformare :
Vaporii apei se ridică-n soare !

...Așa ne scoate Domnul din păcate,
Din valurile mării înspumate,
Din râuri, lacuri și din stropi de rouă,
Ne schimbă în Cristos la viață nouă.

...Și-apoi ne strânge sus într-o mulțime,
În norul luminos din înălțime ;
Ca într-o zi la glasul vocii Sale,
Să ne dea haina albă de cristale. ■

...Sunt semne de ninsoare minunată.
E-aproape Ziua Domnului când, iată,
Vom coborî din nor ca-ntr-o paradă,
În jurul Lui, ca fulgii de zăpadă !

Valentin Popovici

Botezul Domnului

Matei 3:13-17

Actul botezului este un eveniment important în viața Domnului Isus, care marchează începutul misiunii Sale publice ca Mesia pe acest pământ.

Până aici, Domnul și-a petrecut cei treizeci de ani locuind cu familia la Nazaret. Când lucrarea lui Ioan era în plină ascensiune, Domnul Isus a înțeles că este timpul potrivit să iasă din anonim și să vină la Ioan pentru a fi botezat – Matei 3:13 *“Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el”*.

Misiunea lui Ioan era tocmai aceasta, să pregătească calea pentru Mesia spre inimile oamenilor, propovăduind botezul pocăinței și de a-L identifica și prezenta apoi națiunii.

Să privim la patru semnificații importante ale botezului Domnului Isus:

1. ASCULTAREA – Matei 3:13-15

Ascultarea este de altfel, trăsătura fundamentală care a caracterizat viața Domnului Isus, de la naștere și până la moartea pe cruce pentru păcatele noastre (Filip.2:8).

Ascultarea Lui este benevolă, de bună voie. Plăcerea Fiului a fost întotdeauna să facă voia Tatălui și să-L glorifice în felul acesta.

Ascultarea Lui este biblică, adică potrivit cu ceea ce spune Scriptura. Vedem aici o corelație frumoasă între misiunea lui Ioan și cea a Domnului Isus. Astfel lucrarea lui Ioan era potrivit cu ceea ce era scris în profeți, iar Domnul Isus acceptând botezul lui Ioan, confirmă ascultarea Lui de Cuvântul scris în profeții.

Ascultarea Lui este promptă, fără zăbavă. *“Lasă-mă acum”* i-a spus Domnul lui Ioan, care a ezitat să-L boteze de prima dată, recunoscând că el avea nevoie să fie botezat de Isus și nu invers.

Ascultarea Lui este completă. *“așa se cade, a spus Domnul - să împlinim tot ce trebuie împlinit”*.

2. ACCEPTAREA

Acceptând botezul lui Ioan care era administrat oamenilor păcătoși care își mărturiseau păcatele și dovedeau pocăința lor cu faptele, Domnul Isus se identifică cu cei păcătoși, deși El era fără păcat. El acceptă să se smerească și să coboare în rând cu noi oamenii păcătoși, arătând în felul acesta că suntem iubiți și avem preț în ochii lui Dumnezeu.

Acceptând să se identifice cu cei păcătoși în botez, Domnul Isus ne dă o pildă și ne face o provocare tuturor, să acceptăm și noi să ne identificăm cu El, primindu-L prin credință și mărturisindu-L apoi la rândul nostru fără ezitare și în apa botezului.

3. ANTICIPAREA

Botezul Domnului înseamnă și o anticipare a morții și învierii Fiului lui Dumnezeu. Botezul prin scufundare, întotdeauna are aceste două semnificații: moarte și înviere. Domnul Isus era fără păcat, de aceea botezul Lui este o anticipare a scopului pentru care El a venit în lume ca Miel al Lui Dumnezeu și anume "să ridice păcatul lumii".

Dacă botezul Domnului este o anticipare simbolică a morții și învierii Sale, botezul credinței în El, pentru noi este o mărturie că ne-am unit cu El în moarte și viață.

4. APROBAREA

Aprobarea vine din partea cerului, a lui Dumnezeu Tatăl. Ce frumos este când cerul confirmă și aprobă acțiunile noastre, pentru că sunt făcute potrivit voii lui Dumnezeu.

Ca semne ale confirmării și aprobării Divine, s-au produs câteva evenimente:

- cerurile s-au deschis – Matei 3:16 – participând la această sărbătoare Divină;
- Duhul a coborât în chip de porumbel peste El – împuternicind toată lucrarea pe care urma să o facă Fiul pe pământ.
- Vocea Tatălui – Matei 3:17: "*Acesta este Fiul Meu preaiubit...*" - care confirmă autenticitatea lui Mesia în mijlocul oamenilor.

« Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui ?

Noi deci, prin botezul în moartea lui, am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. »

Romani 6 :3-4

Numărați binecuvântările, nu necazurile

Logan Pearsall Smith a condensat multă înțelepciune în câteva cuvinte când a spus: "*Sunt două lucruri la care să ținesteți în viață: primul să obții ce vrei*

și după aceea să te bucuri de asta. Doar cei mai înțelepți oameni îl realizează pe cel de-al doilea".

Vreți să știți cum până și spălătul vaselor la chiuveta din bucătărie poate fi o experiență încântătoare? Aceasta o putem afla citind cartea inspiratoare, despre un curaj incredibil, scrisă de Borghil Dahl - « **Am vrut să văd** »

Această carte a fost scrisă de o femeie care practic a fost oarbă timp de jumătate de secol. "*Aveam un singur ochi*", scrie ea, "*iar acesta era atât de acoperit de cicatrice dense, încât nu vedeam decât printr-o mică fantă din partea lui stângă. Vedeam o carte numai dacă o țineam aproape de față și îmi încordam singurul ochi, cu toată puterea spre stânga.*"

Dar a refuzat să fie compătimită, a refuzat să fie considerată "diferită". În copilărie voia să se joace cu ceilalți copii, dar nu vedea semnele de pe terenul de joacă. Așa că după ce ceilalți copii plecau acasă, ea se lungea pe pământ și se târa cu ochii aproape de semne. Memora fiecare bucățică a terenului pe care se jucau ea și prietenii ei, devenind curând expertă în jocurile de alergare. Acasă citea ținând o carte cu caractere mari atât de aproape de ochi încât genele îi atingeau paginile. Și-a luat două diplome universitare: o licență de la Universitatea din Minesota și un masterat în arte la Universitatea Columbia.

A început să predea în orașelul Twin Valley din statul Minnesota și a avansat până ce a devenit profesoară de jurnalism și literatură la Colegiul Augustana din Sioux Falls, Dakota de Sud. A predat acolo timp de treisprezece ani, ținând prelegeri la cluburile femeilor, vorbind la radio despre cărți și scriitori. "În adâncul minții" scrie ea, "stătea mereu ascunsă teama de orbire totală. Ca să o înving am adoptat o atitudine veselă, aproape hilară față de viață".

Apoi, în 1943, când avea cinzeci și doi de ani, s-a întâmplat un miracol: o operație la celebra clinică Mayo. Putea acum să vadă de patruzeci de ori mai bine ca înainte.

O lume plină de încântare, nouă și incitantă se deschidea înaintea ei. I se părea pasionant până și spălătul vaselor la chiuveta din bucătărie. "Am început să mă joc cu spuma albă, pufoasă din chiuvetă... Îmi cufund mâinile în ea și iau un pumn de balonașe de săpun. Îl ridic la lumină și văd în fiecare clăbuc culorile strălucitoare ale unui curcubeu miniatural".

Privind pe fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie, a văzut "aripile negre-cenușii ale vrăbiilor ce zburau prin ninsoarea deasă".

A fost atât de extaziată privind clăbucii de săpun și vrăbiile încât și-a încheiat cartea cu aceste cuvinte: "Îți mulțumesc, Doamne, Tatăl nostru din ceruri. Îți mulțumesc".

Închipuiți-vă că-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru că puteți spăla vase, că puteți vedea curcubeul în clăbuci și vrăbiile prin ninsoare.

De multe ori ar trebui să ne fie rușine de noi înșine. Toată viața am trăit într-un tărâm de frumusețe, dar am fost prea orbi ca să-l vedem, prea sătui ca să-l apreciem.

Dacă vrem să punem capăt grijilor și să începem să trăim, una din reguli este : "**Numărați-vă binecuvântările – nu necazurile!**"

Dale Carnegie

SCOPUL LUI DUMNEZEU PENRU FAMILIILE NOASTRE

Motto: *“Concentrându-ne asupra noastră înșine, nu ne vom descoperi niciodată scopul vieții. Totul începe cu Dumnezeu.”*

(Rick Warren-“Viața condusă de scopuri”)

Viața noastră pe pământ, ca indivizi, este o scurtă călătorie pe care unii o parcurg singuri iar alții alături de partenerul de viață. Și într-un caz și în altul, viața noastră trebuie să aibă un scop, un țel precis. Nu putem merge spre nicăieri. Fără un scop anume, viața nu este trăită cu adevărat.

Vechii greci susțineau că principalul scop al vieții era: ”*Cunoaște-te pe tine însuși*”. George Bernard Show credea că *“adevărata bucurie a vieții este să participi la realizarea unui scop măreț”*. Alții cred că trebuie să-ți focalizezi viața asupra a ceva important. Dar care ar fi principalul scop al existenței noastre? Care este scopul lui Dumnezeu pentru noi și familiile noastre? Și de ce este atât de important să-l cunoaștem?

Cunoașterea scopului lui Dumnezeu ne motivează viața, modul de gândire și ne determină acțiunile. Scopul existenței noastre umane este cunoașterea lui Dumnezeu, a voii Sale, experimentarea dragostei divine și reflectarea imaginii Sale. Din aceasta rezultă că noi am fost creați pentru Dumnezeu; suntem hristocentrice, Hristos trebuie să fie standardul la care să ne raportăm. Umanismul a distorsionat acest adevăr, susținând că în centru trebuie să fie omul și că Dumnezeu ar fi pentru binele omului.

Nimic mai fals deoarece Trinitatea își este atotsuficientă, nu are nevoie de nimic din afară. Noi am fost creați pentru Dumnezeu iar nu EL pentru noi. Dumnezeu nu este doar punctul de plecare ci însăși sursa vieții noastre! Filipeni 2:6-7 ne spune ce a făcut Dumnezeu pentru noi. A sădit în adâncul ființei

noastre un dor nestăpănit după EL. Ne-a făcut să-L căutam, să dorim să Îl găsim. Această foame după Absolut (care este chiar Dumnezeu), unii oameni încearcă să și-o satisfacă pe diverse căi, experimentând diverse lucruri, plăceri, senzații care îi lasă, la final mai flămânzi, mai goi, mai dezamăgiți decât la început. Pentru că în locul lui Dumnezeu nu poți așeza nimic decât pe Dumnezeu!

În Psalmul 139:15,16 vedem cum am fost creați de Stăpânul nostru, într-un mod tainic... fizicul nostru, temperamentul nostru, capacitățile noastre naturale, toate au fost hotărâte de EL. Iacov 1:18 ne definește ca fiind *“o pârga a făpturilor Lui... născuți prin Cuvântul Lui...”*. Isaia 46:3,4 ne arată ce promisiuni minunate are Dumnezeu pentru noi: *“...v-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc...”* Noi am fost creați pentru Dumnezeu, ocrotiți de Mâna Lui, răscumpărați de dragostea Lui pentru a ne bucura de prezența Sa și a reflecta chipul Său în viețile și familiile noastre.

Cum putem noi, ca soți și soții, să reflectăm chipul lui Dumnezeu în căsnicia noastră? Primul pas este să înveți să reflectezi chipul minunat al Creatorului ca și individ. Apoi va trebui să înveți (și aceasta implică un întreg proces) să reflectezi chipul lui Dumnezeu față de partenerul tău de viață. De cele mai multe ori este mai ușor să reflectezi chipul lui Dumnezeu față de un membru al bisericii, un prieten sau coleg de serviciu decât față de soțul sau soția ta.

În limba ebraică se foloseau două cuvinte sinonime pentru a sublinia că noi am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. O traducere modernă ar suna cam așa: *“chiar după chipul lui Dumnezeu”*. Omul a fost creat să poarte imaginea, chipul lui Dumnezeu. Inima femeii reflectă latura blândă, sensibilă a lui Dumnezeu, în timp ce inima bărbatului reflectă latura Sa puternică, războinică. Vedem că am fost făcuți să ne completăm în relația de căsătorie, să îmbinăm latura tandră cu puterea, sensibilul cu agresivul. Ceea ce-ți lipsește ție, Dumnezeu a pus în partenerul tău. Soții și soțiile creștine trebuie să reflecte structural (aceasta implică sfințenia și adevărul) chipul lui Dumnezeu cât și sentimentele, emoțiile, voința Creatorului Lor. Domnul nostru este plin de milă și înțelegere - aceasta va

trebui să se reflecte în viețile noastre. El este plin de dragoste - aceasta va trebui să dăruim și noi celor din jur.

Voia lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie mântuiți - aceasta ar trebui să fie și dorința noastră. Hristos a plâns cu cei ce plângeau și s-a bucurat cu cei ce se bucurau - așa trebuie să fie și inima noastră, plină de empatie. Hristos a trăit în adevăr, reflectând imaginea Tatălui - așa va trebui să trăim și noi... ca indivizi...dar cu atât mai mult față de partenerul nostru de viață!

Femeile și bărbații au datoria de a reflecta chipul Creatorului lor unul față de celălalt. Atunci când partenerii aleg să păcătuiască unul față de altul, ei nu mai

poartă chipul Creatorului. Păcatul imprimă în ei chipul lumii, care nu este compatibil cu chipul lui Dumnezeu. Atunci când soțul este indiferent față de soția sa, chipul lui Dumnezeu în viața lui pălește. Domnul este sensibil la nevoile noastre și se așteaptă ca și noi să facem la fel. Să ne reamintim mereu cum se poartă Isus cu mireasa Sa. El ne îndeamnă la empatie, să plângem cu cei ce plâng și să fim sensibili față de aproapele nostru. Și cine este mai aproape de noi decât partenerul nostru de viață? Când o soție nu-și respectă soțul, ea nu mai poartă chipul lui Dumnezeu în inima și atitudinea ei. Păcatul acesta se interpune între ea și Dumnezeu dar și între ea și soțul ei. Comunicarea este întreruptă. Când chipul minunat al Creatorului ia din nou ființă în noi, atunci partenerii au puterea de a face ceva pentru a-și reabilita relația de familie.

Biblia ne spune foarte clar cum putem noi avea și reflecta chipul, imaginea Mântuitorului în viețile noastre. Capitolul 3 din Coloseni îndeamnă barbații și femeile creștine să umble după lucrurile de sus. E imperativ necesar ca ambii parteneri să aibă o viață spirituală bună. Aceasta va contribui mult la unitatea dintre ei. Rugăciunea împreună este de o importanță majoră. Cei care se roagă împreună se apropie mai mult unul de celalalt și amândoi de Dumnezeu. Cei care se roagă împreună, rămân împreună! Apoi, următoarele versete ne arată că trebuie să căutam binele partenerului de viață, să iubim necondiționat, să nu ne mințim, să nu ne înșelăm partenerul, să nu păstrăm mânia contra lui ci să manifestăm autocontrol și respect. Recomandarea finală este să ne îmbrăcăm cu omul cel nou, după chipul lui Dumnezeu. Hristos trebuie să fie totul în toți - în soți și soții - și să ne împlinească nevoile de orice natură ar fi. Dacă nu avem în viața noastră aceste aspecte, în nici un caz nu reflectăm chipul lui Dumnezeu în viața noastră și, cu atât mai puțin, în relația noastră de căsătorie.

(va urma)

Mihaela Gheorghe – coordonator

Organizația "Mesagera pt.Hristos" -

Roma

POPOARELE BIBLIEI : **PERSII**

Se pare că persii se trag dintr-un popor care a emigrat prin anul 2.000 î.H. din dealurile actualei Rusii și s-a oprit să locuiască în partea de nord a Mesopotamiei și de-a lungul țărmului de sud al Mării Negre.

Vechea Medie se află în ceea ce este astăzi partea de Nord-Vest a Iranului, la vest de Marea Caspică. Cyrus cel Mare, cel dintâi împărat al Imperiului Persan, i-a unit mai întâi pe mezi și perși, iar apoi a cucerit Babilonia și Asiria, devenind cea mai dominantă putere a antichității.

După cucerirea Babilonului în anul 539 î.H, Cyrus le-a dat voie evreilor să se reîntoarcă în patria lor străbună și le-a înlesnit chiar să-și reconstruiască și Templul (2Cronici 36:22,23). Astfel a luat sfârșit captivitatea în care-i târâse Nebucadnețar după căderea Ierusalimului în anul 586 î.H. (2Cronici 36:17-21).

Probabil că dintre toate popoarele care au trăit în partea superioară a Tigrului și Eufratului, mezii și perșii au avut cea mai mare influență asupra vieții evreilor. Profetul Isaia scrisese despre Cyrus, pe care îl numește din partea Domnului: “Robul Meu”. La vremea când scria Isaia, Cyrus nici nu apăruse măcar la orizontul istoriei (Isaia 45:1,4).

Pe când slujea la curtea Babilonului, profetul Daniel a prezis faptul că imperiul va cădea pradă în mâinile medo-persanilor (Daniel 5). Ceea ce s-a și întâmplat întocmai. Același lucru fusese anunțat cu aproape o sută de ani mai înainte și de profetul Ieremia: “Domnul a ațâțat duhul împăraților Mediei; căci aceasta este răzbunare pentru Templul Său” (Ieremia 51:1-64).

Persanii au avut un sistem legal riguros. Daniel pomenește în cartea sa despre “legea mezilor și perșilor” (Daniel 6:8,9). Caracterul specific al acestei legislații era că o lege nu putea fi revocată niciodată. Cartea Esterei este o cronică în care citim evenimente de la curtea împăratului Ahașveroș sau Xerxes, din secolul cinci dinaintea de Hristos. Din citirea ei ne putem da seama de obiceiurile și moravurile timpului.

Între națiunile care s-au impus pe scena lumii, Persia este renumită pentru frumusețea și măreția cetăților construite. Iată câteva nume: Persepolis, capitala ceremonială a imperiului, a fost o cetate a splendorilor arhitectonice ale vremii; Ecbatana, capitala imperiului Mezilor, a devenit un oraș de vacanță pentru persani; Susa a fost mai întâi capitala Elamului și a devenit apoi capitala politică și administrativă a Imperiului Persan.

Toate acestea zac astăzi sub un strat gros de pământ. Gloria lor a dispărut. Doar arheologii, ca niște corbi ai carcaselor istoriei, mai scormonesc pe ici și colo, descoperind când o bibliotecă de plăcuțe de lut, când rămășița unui zid înalt de zeci de metri.

Persia veche s-a aflat în teritoriul modernului Iran. Populația acestei țări nu se recunoaște una cu lumea arabă, ci păstrează încă melancolia orgolioasă a prestigiului și slavei imperiului de altădată. În conjunctura politico-militară de azi,

Iranul rămâne o umbră amenințătoare și va fi în sfârșitul de veac profetic un aliat al lui Gog, în nimicitoarea invazie asupra Israelului (Ezechiel 38:5).

- Biblia cu explicații -

Poftă bună!

Minuturi cu șuncă și ouă

Ingrediente: 150 ml apă, 2 linguri de ulei de măsline, o linguriță de sare, piper, 500 g făină, 25 g drojdie, 250 g șuncă de porc, 3 ouă, 3 roșii, un fir de praz, 100 g măslina negre, margarină, salată verde, sos de roșii picant.

Într-un castron se dizolvă drojdia în apă caldută. Se adaugă sarea și uoua linguri de făină, se amestecă și se acoperă cu un șervet, să se dospească timp de zece minute.

- Făina se cerne și se așază într-un vas mai mare. Se pun în mijlocul ei drojdia și uleiul, apoi se amestecă până când rezultă un aluat potrivit de tare. Se lasă la dospit timp de zece minute, acoperindu-se vasul cu un șervet.
- Șunca și măslinile se taie în felii și se pun pe o farfurie. Ouăle se fierb timp de șapte minute, se lasă să se răcească, se curăță de coajă și se taie în felii rotunde.
- Prazul și roșiile se spală și se taie în felii subțiri. Din aluat se întinde o foaie, se decupează cercuri cu ajutorul unui pahar și se așează într-o tavă unsă cu margarină.
- Deasupra cerculețelor se așează felii de șuncă, ouă, roșii și praz. Se presară măslina și piper, se introduce tava în cuptor și se coc.

Salutăm surorile născute în luna **Ianuarie** cu:

Psalmul 91:14-16

„Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi
Îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu.

Când mă va chema, Îi voi răspunde; voi fi cu el în
strâmțorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi.

Îl voi sătura cu viață lungă, și-i voi arăta mântuirea mea!

La mulți ani!

Hristos aduce un nou început

Japonezii au un mod deosebit de numărare a anilor. Oricâteori un nou împărat urcă pe tron, numărătoarea anilor începe cu anul 1.

De exemplu în anul 1989, împăratul japonez Hirohito, domnea deja de 63 de ani. De aceea în calendarul japonez era anul 63. Când Hirohito a murit, a fost instalat ca împărat la Japoniei Akihito. În acest fel anul 1990 pentru japonezi a fost anul 1 a lui Akihito, iar anul 2009 este anul 19 al lui Akihito.

Acest fapt este valabil și pentru creștini, deoarece venirea Domnului Isus a adus o noua numărătoare a anilor. William Barclay, un vestit comentator biblic, a cuprins acest adevăr în declarația: *”numărul anilor înscrisi în calendar, ne arată că venirea Domnului Isus, a făcut ca istoria să aibă un nou început!”* De aceea anul pe care îl începem nu este anul 1 și nici 100 sau 1.000, ci anul Domnului 2009! Domnul Isus este pe tron; de aceea putem începe un nou an al Domniei Lui.

Pentru încadrarea în istorie a anului pe care îl începem, folosim notificarea A.D. (Anul Domnului). Deși se folosește această notificare, pentru mulți anul capătă o altă semnificație: îi spun Anul Domnului, dar aceștia își petrec zilele trăind pentru ei înșiși, pentru lumea de aici sau pentru păcat. Pot avea cu adevărat un An al Domnului, numai cei în viața cărora domnește Hristos și trăiesc în fiecare zi doar pentru cauza Împarației lui Dumnezeu, împlinind voia Celui Preaînalt.

În anul 2009, trăiește în așa fel încât să poți spune la sfârșitul lui că acesta a fost cu adevărat Anul Domnului !